

Komentar na članek »Zakaj so volkovi zdesetkani, če so res tako ljudomili?« (Delo Znanost, četrtek, 15. novembra 2012)

AVTOR:

Tomaž Skrbinšek

Član projektne skupine SloWolf

Oddelek za biologijo, Biotehniška fakulteta, Univerza v Ljubljani

Avtor članka gospod Ilja Popit se zavzeto ukvarja z iskanjem, beleženjem in objavljanjem našega izročila, kar je zelo lepo in hvalevredno. O tem piše doživeto in z veliko občutka ter tako našo kulturno dediščino predaja novim rodovom v poduk in opomin. Malo zaskrbljujoče pa postane, ko se ob dolgih urah presedenih z "živimi kronikami" in za zaprašenimi zapiski bajke in vraže do te mere pomešajo z realnostjo žive narave, da je treba v gnevu s presvetlim ciljem v bran Slovenskega naroda in njegovega obstoja napisati in objaviti takle članek. Če potemtakem nad Slivnico letajo coprnice, mračni logi pa so polni volkodlakov, vampirjev in krvoločnih volkov, potem se je resnično potrebno na razne aktivnosti nas "volkoljubcev" odzvati z ognjem in mečem, saj nas bodo drugače ti nebodijhtreba skuhal in obrali do kosti. Pa kaj kosti, še teh ne bo ostalo, samo čevlji s stopali nesrečnika!

Kljub temu pa danes živimo v 21. stoletju. Od časov naših očakov je kurjenje žensk na grmadah postala družbeno nesprejemljiva praksa, zdravniki so začeli praviloma namesto puščanja krvi in odganjanja zlih duhov uporabljati zdravila in kirurške instrumente, za preučevanje in razumevanje narave pa uporabljamo... znanost. In ta članek se je prikradel prav v prestižno rubriko našega vodilnega dnevnega časopisa s tem imenom. Gospod Urednik, ste mar resni?

Čeprav sem neizmerno užival v slikovitem, doživetem opisu vraž in izročila o volkovih pri nas, je potrebno potegniti mejo med znanostjo in tem, kar to ni. Pa ne me narobe razumeti - etnologija je pomembna in lepa veda, ki uživa zaslužen ugled v družboslovnih znanostih. Ampak uporaba vraž, izročila in pričevanj "maminih bratrancev" za pojasnjevanje bioloških zakonitosti in vedenja živali v naravi že dolgo ni izbrana metoda ljudi, ki želimo te reči razumeti. Bi si celo upal trditi, da bi me ob takih poskusih kolegi, ki delajo v naravoslovnih znanostih, gledali malo postrani. Tudi gospod Erjavec v knjigi, ki jo avtor članka nekoliko selektivno citira, navaja: "Na slovenski zemlji, ni takih zveri, ki bi človeka zalezovale in ga iz zasede napadale in raztrgale. Vesele so, ako jih ta pušča na miru, in če bi se imele z njim v gozdu srečati, ognejo se ga radovoljno. Že na daljavo se mu umaknejo v goščo, kakor hitro ga opazijo ali ovohajo." Fran Erjavec je bil velik človek in naravoslovec in je že v 19. stoletju znal ločiti vražo od resnice. V 21. stoletju pa vsem očitno te stvari ne gredo od rok.

Še beseda avtorju. Gospod Popit, varstva volkov nam ne diktira Evropska komisija. Varstva te naravne dediščine smo se lotili Slovenci sami, ko smo že pred desetletji kot narod prepoznali, da ima tudi volk svoje mesto v naši naravi. Konec koncev je bil tukaj, ko so naši daljni predniki še iskali pot iz Afrike in bo verjetno še tukaj, ko bova midva že dolgo počivala pod rušo. Na stotine ljudi z območja volka (ne iz Ljubljane!) smo povprašali, kaj si mislijo o tej zveri in velika večina ji je naklonjena in podpira njen obstoj pri nas. Če mi ne verjamete na besedo, lahko na spletni strani našega projekta (www.volkovi.si) preberete poročilo. Dediščina se ne skriva samo v preteklosti. Raste in živi v naših gozdovih, frfota po našem nebu, plava v naših rekah. In prav tako kot besede in misli iz preteklosti, ki jih rešujete pred pozabo, lahko izgine. Če se to zgodi, bomo vsi bolj revni.